

JOHN KATZENBACH

CO BUDE
DÁL

JOHN KATZENBACH

CO BUDE
D'AL

2013

Copyright © 2012 by John Katzenbach
Translation © 2013 by Jiří Kobělka
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WHAT COMES NEXT,
vydaného nakladatelstvím The Mysterious Press, New York 2012,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Knebllová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Emil Křížka
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2013

ISBN 978-80-7303-851-9

Svému starému příteli Bobovi

I

Sotva se otevřely dveře, věděl, že je mrtvý.

Poznal to podle očí, které rychle uhnuly, podle drobného svěšení ramenou, podle nervózního, jakoby uspěchaného přesunu doktora přes místnost. V tu chvíli mu na mysl vytanuly jediné dvě otázky: *Kolik času mám? Jak zlé to bude?*

Na odpovědi nemusel čekat dlouho.

Adrian Thomas sledoval, jak neurolog pročítá výsledky jeho testů a pak usedá za velký dubový stůl. Opřel se o opěradlo židle, pak se zhoupl dopředu, zvedl hlavu a řekl: „Výsledky testů vylučují většinu běžných diagnóz...“

Adrian to očekával. Magnetická rezonance. EKG. EEG. Krevní obraz. Moč. Ultrazvuk. Magnetoencefalografie. Celá baterie testů kognitivních funkcí. Uplynulo už devět měsíců od chvíle, kdy si poprvé všiml, že zapomíná věci, které jsou za normálních okolností snadno zapamatovatelné – návštěva železářství, kde uprostřed regálu se žárovkami zjistil, že nemá *absolutně žádnou* představu o tom, co sem přišel koupit; trapná chvíle na ulici, kdy se potkal s jedním dlouholetým kolegou a úplně zapomněl, jak se ten člověk jmenuje, přestože víc než dvacet let seděl v kanceláři vedle něj. A pak ten incident před šesti dny, kdy celý večer příjemně rozmlouval se svou dávno zesnulou manželkou v obývacím pokoji domu, v němž bydleli od doby, co se přestěhovali

do západního Massachusetts. Manželka dokonce seděla ve svém oblíbeném kašmírovém ušáku u krbu. Když Adrianovi konečně došlo, co právě dělá, bylo mu zároveň jasné, že se na žádném počítačovém výstupu ani na barevné fotografii jeho mozkové struktury vůbec nic neobjeví. Přesto si svědomitě sjednal mimořádnou schůzku se svým praktickým lékařem, který ho urychleně poslal ke specialistovi. Tam Adrian trpělivě zodpověděl všechny otázky a nechal se prohledat, prošťourat a prozářit.

Když mu zesnulá manželka zmizela před očima, v prvních minutách šokovaného poznání předpokládal, že prostě a jednoduše zešílel – nevědeckým a nepoučeným způsobem si to definoval jako psychózu či schizofrenii. Jenže on si šílený *nepřipadal*. Vlastně se cítil docela dobře. Jeho prožitek měl naprosto neškodný ráz – téměř jako by hodiny strávené rozhovorem s člověkem, jenž před třemi lety zemřel, byly naprosto běžnou a příjemnou věcí, která se navíc docela podobala skutečným rozmluvám vedeným mezi Adrianem a jeho manželkou během dlouhých let jejich spokojeného manželství. Hovořili o jeho prohlubující se osamělosti i o důvodech, proč by se měl vrátit na univerzitu a vzít pár bezplatných kurzů, přestože po její smrti odešel do důchodu. Probírali současné filmy a zajímavé knihy i otázku, co by měl poslat svým neterím do Kalifornie k narozeninám. A také spolu řešili, jestli by měli i letos zmizet do Cape Codu – urvat pro sebe pár týdnů v červnu, kdy už začala sezona lufar a mořčáků, ale ještě se neobjevily davy opalujících se turistů s chladicími boxy a slunečníky.

Když seděl naproti neurologovi, napadlo ho, že udělal strašlivou chybu, když vůbec byť na jedinou vteřinu připustil, že tato halucinace je projevem nějaké nemoci, a že se touto epizodou nikdy neměl nechat vylekat tak, aby kvůli ní zamířil do lékařské ordinace. Měl ji brát jako svou výhodu. Žil naprosto sám a rozhodně by pro něj bylo příjemné znovu obsadit vlastní život lidmi, které kdysi miloval, bez ohledu na to, zda stále existují, a bez ohledu na to, kolik času mu na tomto světě zbývá.

„Vaše symptomy naznačují...“

Adrian nechtěl poslouchat doktora, který měl ve tváři tísnivý až bolestný výraz, a jenž byl navíc mnohem mladší než on.

Pokládal za nehorázné, že mu někdo tak mladý vůbec smí sdělovat, že umře. Takové věci by měl člověku oznamovat prošedivělý lékař s vizáží božského starce a říkat je sytým hlasem obtěžkaným léty zkušeností, a ne nějaké pískle, které sotva vyšlo ze základní školy a teď se nervózně houπά na židli.

Adrianovi se náhle hnusila i tahle sterilní, jasně osvětlená ordinace plná zarámovaných diplomů a dřevěných knihoven s lékařskými svazky, o nichž si byl jistý, že je doktor v životě neotevřel. Bylo mu jasné, že neurolog je typem člověka, který aby našel požadované informace, radši párkrát klikne počítačovou myší nebo vyfuká něco na BlackBerry. Rozhlédl se po ordinaci a připadalo mu, že je nesnesitelně čistá a uspořádaná, jako by do ní přirozený chaos smrtelné choroby vůbec nesměl vstoupit. Podíval se lékaři přes rameno z okna a spatřil v olistěné koruně nedaleké vrby vránu zalitou sluncem. Jako by se mu neurolog náhle ztrácel do nějakého vzdáleného světa, jehož on už nebyl v tomto okamžiku součástí. Nebo jen málo významnou součástí. Nepodstatnou součástí. Na chvíli se ho zmocnil pocit, že by měl raději poslouchat tu vránu, a pak prožil další zmatenou epizodu, kdy se mu zdálo, že na něj ta vrána *opravdu mluví*. Naštěstí se v duchu rázně okřikl, že něco takového není možné, sklopil oči a přinutil se věnovat pozornost doktorovi.

„Je mi líto, profesore Thomasi,“ pronesl neurolog pomalu. Pečlivě volil slova. „Ale domnívám se, že se nacházíte v progresivním stadiu relativně vzácného onemocnění s názvem ‚demen-ce s Lewyho tělísky‘. Víte, co to je?“

Adrian to věděl, matně. Jednou či dvakrát tenhle výraz zaslechl, ačkoliv si nedokázal okamžitě vzpomenout kde. Snad ho použil některý kolega z katedry psychologie, když se během zasedání fakultního výboru snažil ospravedlnit nějaký výzkum nebo si stěžoval na zdlouhavé schvalování žádosti o grant. Snad se mu vybavil z mládí, kdy dělal klinickou práci v jedné nemocnici pro válečné veterány. Přesto zavrtěl hlavou. Bude lepší, když si to poslechne bez příkras od člověka, který je větším expertem než on, přestože tenhle doktor je opravdu příliš mladý.

Slova padala do prostoru mezi nimi, jako když se po explozi snášejí z oblohy trosky, a pokrývala doktorův stůl. *Setrvalý*.

Progresivní. Rychlé zhoršování. Halucinace. Ztráta tělesných funkcí. Ztráta kritického úsudku. Ztráta krátkodobé paměti. Ztráta dlouhodobé paměti.

A na závěr ortel smrti: „Nerad vám to říkám, ale v typickém případě to trvá pět až sedm let. Možná. Navíc se domnívám, že u vás se nemoc poprvé projevila už před určitým časem, takže tato hranice je maximem. Ve většině případů to jde mnohem rychleji.“

Nastala krátká odmlka zakončená úlisným: „Máte-li zájem o názor jiného specialisty...“

Proč, přemýšlel Adrian, by měl člověk chtít slyšet špatnou zprávu dvakrát?

A pak přišla dodatečná a vcelku očekávaná rána: „Léčit se to nedá. Existují jen medikamenty, které mohou zmírnit některé příznaky – léky proti Alzheimerově nemoci, atypická antipsychotika na potlačení vizí a bludů –, avšak tyto medikamenty nic nezaručují a v mnoha případech ani žádnou významnou pomoc nepřinesou. Přesto stojí za to je vyzkoušet, jestli náhodou nezaberou a neprodlouží funkčnost...“

Adrian počkal na krátkou odmlku a řekl: „Ale já se necítím špatně.“

Neurolog přikývl. „Bohužel i to je typické. Na pětasedesátníka jste ve výtečné fyzické kondici. Máte srdce mnohem mladšího člověka.“

„Hodně běhám a cvičím.“

„To je dobře.“

„Takže jsem natolik zdravý, abych se mohl dívat, jak se rozpadám? Abych mohl svůj úpadek sledovat z první řady?“

Neurolog neodpověděl okamžitě. „Ano...“ řekl nakonec. „Ovšem některé studie prokázaly, že pokud se intenzivně věnujete mentálním cvičením a kombinujete je s aktivním každodenním životem plným pohybu, můžete oddálit postižení čelních laloků, kde se nachází epicentrum nemoci.“

Adrian přikývl. Tohle věděl. A věděl také, že čelní laloky kontrolují rozhodovací procesy a schopnost pochopit okolní svět. Čelní laloky byly tou částí mozku, která definovala jeho osobnost, a teď ho měly proměnit v někoho úplně jiného a nejspíš

i těžko rozpoznatelného. Náhle ho přepadl pocit, že už dlouho Adrianem Thomasem nebude.

Zaobíral se těmito myšlenkami tak intenzivně, že přestal neurologa poslouchat. Až nakonec uslyšel: „Máte někoho, kdo vám může pomáhat? Manželku? Děti? Další příbuzné? Nepotrvá dlouho a budete potřebovat obětavou pomoc. A pak i nepřetržitou péči v léčebném zařízení. Měl bych si s těmi lidmi velmi brzy promluvit. Abych jim pomohl pochopit, čím budete zanedlouho procházet.“

Při těchto slovech sáhl doktor pro bloček s recepty a rychle začal vypisovat seznam léků.

Adrian se usmál. „Veškerou pomoc, kterou budu potřebovat, mám přímo doma.“

Pana Rugera Poloautomata 9 mm, pomyslel si. Zbraň ležela v horní zásuvce nočního stolku vedle jeho postele. Zásobník na třináct nábojů byl plný, ale Adrian věděl, že mu postačí jediná kulka.

Doktor mu řekl ještě pár věcí o domácích ošetřovateli, pojistných platbách, plné moci, poslední vůli, dlouhodobých pobytech v nemocnici i o tom, jak je důležité chodit na všechny budoucí schůzky s lékařem a poctivě brát léky, které sice podle něj postup nemoci nezpomalí, ale on by je měl užívat i tak, protože není vyloučeno, že mu aspoň trochu pomohou. Adrian si však uvědomil, že už nemá potřebu věnovat doktorovi jakoukoliv pozornost.

Na okraji Adrianova malého univerzitního městečka, mezi několika trakty bývalé zemědělské půdy, na které developeři postavili moderní domy podobné starým panstvím, se nacházela chráněná oblast s přírodní rezervací. Rozprostírala se na mírném kopci, kterému místní říkali hora, ale ve skutečnosti šlo o pouhý topografický pahorek. Jmenoval se Mount Pollux a vedla po něm stezka, která se klikatě vinula lesem a pak se vynořila na obnaženém vrcholu s výhledem do údolí. Adriana vždycky štválo, že se vedle Mount Pollux netyčí žádná Mount Castor – když už někdo pojmenoval horu podle jednoho z antických Blíženců, měl něčemu poblíž dát i jméno druhého. Zřejmě to udělal nějaký

akademik z doby před dvěma staletími, oděný v obleku z černé vlny a košili s naškrobeným bílým límcem, který studentům zdejší univerzity vtloukal do hlavy klasické vzdělání. Navzdory Adrianovým výhradám k názvu i pochybnostem, zda lze tento kopeček skutečně označit za horu, to však bylo místo, k němuž si během let vytvořil stejně láskyplný vztah jako městští psi, kteří tu směli pobíhat bez vodítka. Vládlo zde ticho a on tu mohl být sám se svými myšlenkami. A tak po odchodu z neurologické ordinace zamířil právě sem.

Zaparkoval své staré volvo na odpočívadle na úpatí stezky a začal stoupat vzhůru. Za normálních okolností by si do časně jarního bahna obul vysoké a pevné boty – napadlo ho, že než se dostane nahoru, pravděpodobně si zničí polobotky.

Pak si ovšem řekl, že už na tom vlastně tolik nezáleží.

Odpoledne se chýlilo ke konci a on pocítil na šíji první polaskání chladu. Na vycházku nebyl vhodně oblečený, zvláště když se v plíživých novoanglických stínech ukrývaly poslední zbytky zimy. Stejně jako v případě rychle promokajících polobotek si však chladu nevšímal.

Kromě něj na stezce nikdo další nebyl. Žádní hopsající zlatí retrívři, kteří každou chvíli vyrážejí do křoví za tím či oním pachem. Jen Adrian kráčející pevným krokem vpřed. Byl rád, že je tu sám. Napadla ho totiž zvláštní myšlenka, že kdyby na kopci někoho potkal, cítil by nutkání mu sdělit: *„Mám nemoc, o které jste nikdy neslyšel a která mě zabije, ale ještě předtím ze mě udělá nanicovatou mátohu.“*

U rakoviny nebo srdeční choroby, pomyslel si, může člověk aspoň zůstat sám sebou tak dlouho, jak dlouho to dokáže, než ho nemoc zabije. Měl vztek, chtělo se mu do něčeho praštit nebo něco rozbít, ale místo toho jen setrvale stoupal do svahu.

Poslouchal vlastní dech. Byl pravidelný. Normální. Dokonce ani v nejmenším ne udýchaný. Adrian to pokládal za nefér. Dáleko raději by slyšel zmučené hekové sípání, které by mu prozradilo, že jeho stav je beznadějný.

Cesta na vrchol mu trvala přibližně třicet minut. Nad kopci na západě prosakovaly poslední zbytky slunečních paprsků. Adrian se posadil na břidličnou skálu trčící ze země jako pozůs-

tatek doby ledové a upřeně se zahleděl do údolí. Objevovaly se tam první příznaky, že do Nové Anglie přichází jaro. Adrian viděl rané květiny, většinou žluté a fialové krokusy vyrážející z rozbředlé půdy, a spatřil i první pupeny, které stromům propůjčovaly zelený odstín a ztmavovaly větve jako tvář muže, který se den nebo déle neoholil. Nad hlavou mu proletělo hejno bernešek, které v pravidelném útvaru písmene „V“ mířily na sever do Kanady. Jejich hlučné kejhání se neslo ozvěnou po celé bledě modré obloze. Všechno tu bylo tak křiklavě normální, až si Adrian začal připadat trochu hloupě, poněvadž to, co se teď odehrávalo v jeho nitru, tak zoufale kontrastovalo s idylickým okolním světem.

V dále rozeznal věže kostela stojícího uprostřed univerzitního areálu. Baseballový tým teď byl určitě venku a trénoval v odpalovacích klecích, protože hřiště bylo stále zakryté nepromokavou plachtou. Adrian míval kancelář docela blízko, takže když během jarních odpolední otevřel okno, slyšel vzdálený tlukot odpalovaných míčků. Stejně jako přítomnost drozdů, kteří chodili po nádvoří a hledali žížaly, byl tento zvuk po dlouhé zimě vítanou známkou jara.

Adrian se zhluboka nadechl.

„Jdi domů,“ řekl nahlas. „Zastřel se hned, dokud jsou všechny věci, které ti dávaly radost, pořád ještě skutečné. Protože nemoc ti je vezme.“

Odjakživa se pokládal za rozhodného člověka, a tak drsnou naléhavost sebevraždy docela vítal. Pokusil se vymyslet nějaké argumenty pro odklad, ale žádný mu nepřišel na mysl.

Možná, řekl si v duchu, *prostě zůstaň tady. Je to hezké místo.* Jedna z jeho oblíbených lokalit. A docela dobré místo na smrt. Přemýšlel, jestli v noci klesne teplota tak, že se mu podaří umrznout. Pochyboval o tom. Spíš by tu strávil nepříjemnou noc, během níž by se klepal po celém těle a kašlal jako o závod, až by se nakonec dožil východu slunce, což by pro něj bylo absolutní fiasko, i když by možná byl jediným člověkem na světě, který svítání pokládá za svůj neúspěch.

Adrian zavrtěl hlavou.

Rozhlédni se po okolí, řekl si v duchu. Zapamatuj si, co za zapamatování stojí. A na zbytek se vykašli.

Sklopil oči a podíval se na svoje boty. Byly celé zablácené a promočené a Adrian si kladl otázku, proč necítí na prstech vlhko.

Už žádné odklady, poručil si. Vstal a oklepal si z kalhot břidličný prach. Viděl, jak křovím a stromy prosakují stíny a jak na stezce vedoucí z vrcholu s každou uplynulou vteřinou houstne tma.

Zadíval se do údolí. Tamhle jsem učil. A tam jsme bydleli. Přál si, aby odtud dohlédl až na půdní vestavbu v New Yorku, kde se seznámil s manželkou a poprvé v životě se zamiloval, jenže to nešlo. Přál si, aby dohlédl na oblíbená místa svého dětství i na místa, která si pamatoval z různých fází svého dospívání. Přál si, aby dohlédl na pařížskou rue Madeleine a do nárožního bistra, kam chodili každé ráno s manželkou na kávu, když měl roční profesorské volno, nebo do hotelu Savoy v Berlíně, kde bydleli v apartmá Marlene Dietrichové, když dostal pozvání, aby přednášel na Institut für Psychologie, a kde také počali jejich jediné dítě. Přemohl se a pohlédl na východ směrem k domku v Cape Codu, kde už od mládí trávil každé léto, k plážím, kde se naučil házet mušky mořčákům, a ke všem místním potokům, v nichž se brodil mezi prastarými balvany, ponořený ve vodě, která jako by sršela energií.

Bude se mi stýskat po spoustě věcí, řekl si v duchu.

Ale s tím se nedá nic dělat.

Odvrátil se od všeho, co může a nemůže vidět, a vyrazil po stezce dolů. Byla to pomalá chůze.

Když byl pouhého půl bloku od svého domu stojícího uprostřed zástavby skromných budov obitých bílými palubkami, v nichž bydleli příslušníci místní střední vrstvy – všehochoť jeho kolegů z univerzity, pojišťováků, stomatologů, ekonomických reportérů na volné noze, cvičitelů jógy a životních poradců –, všiml si, že na okraji ulice kráčí dívka.

Za normálních okolností by jí nevěnoval velkou pozornost, avšak její chůze vykazovala zvláštní ráznost, která ho okamžitě zaujala. Zdálo se, že dívka je plná odhodlání. Špinavě blondaté

vlasý ukryvala pod zářivě růžovou kšiltovkou s logem Boston Red Sox a Adrian si při bližším pohledu všiml, že má na několika místech roztrhanou tmavou bundu i džíny. Nejvíce ho však upoutal dívčin batůžek, který byl nacpaný až k prasknutí oblečením. Nejdřív si myslel, že se dívka vrací pěšky domů od posledního školního autobusu – ten přivázel ze střední školy studenty, kteří museli z kázeňských důvodů zůstat po škole. Pak si ovšem všiml, že si dívka k batůžku připevnila velkého plyšového medvěda, a nedokázal si vysvětlit, proč by si někdo bral na střední školu dětskou hračku. Okamžitě by se totiž stal terčem posměchu.

Když projížděl kolem dívky, letmo jí pohlédl do tváře.

Byla mladá, vlastně skoro ještě dítě, ale krásná přesně tím způsobem, jakým jsou krásné všechny děti na prahu dospívání – nebo si to aspoň Adrian myslel, třebaže uplynulo mnoho let od chvíle, kdy se naposledy pokusil poznat někoho tak mladého jinde než ve školním prostředí.

Dívka upřeně hleděla před sebe.

Adrian měl pocit, že si jeho auta vůbec nevšimla.

Odbočil na příjezdovou cestu ke svému domu, ale zůstal sedět za volantem. Připadalo mu, že za cílevědomou chůzí té dívky – bylo jí patnáct? Šestnáct? Ve svém věku už nedokázal přesně odhadnout stáří dětí – se skrývá nějaký hlubší důvod. Její výraz ho fascinoval, burcoval jeho zvědavost.

Sledoval ji ve zpětném zrcátku, jak si to bryskně šine k nároží.

A pak spatřil něco jiného, co v této tiché a veskrze normální čtvrti působilo trochu nepatřičně.

Ulicí pomalu projížděla bílá dodávka – taková, jaké používají zásobovací služby nebo řemeslníci, jenže tahle neměla na bocích nápis žádné firmy, žádný telefon na elektrikáře nebo malíře pokojů. Adrian pohlédl do kabiny a viděl, že za volantem sedí žena a na vedlejším sedadle muž. To ho překvapilo. Správně by to mělo být naopak, pomyslel si, ale pak ho napadlo, že je to od něj jen projev sexismu a stereotypního myšlení. *Žena samozřejmě může řídit dodávku*, řekl si v duchu. A přestože už se připozdívalo a mezi stromy se rychle snášela večerní temnota, neexistoval

jediný důvod, proč by si měl myslet, že je tato dodávka čímkoliv zvláštní.

Když ji však Adrian sledoval dál, viděl, jak zpomaluje a vrhá stín na kráčející dívku. A pak si všiml, že zastavuje vedle ní. Náhle už dívku neviděl – dodávka mu úplně zablokovala výhled.

Chvíli se nedělo nic, načež dodávka prudce zrychlila, odbočila za roh a zmizela do posledních zbytků šera před blížící se nocí.

Adrian se znovu podíval na ulici. Dívka byla pryč.

Na chodníku však po ní zůstala růžová baseballová kšiltovka.

2

Sotva se otevřely dveře, věděla, že je mrtvá. Na mysl jí vyta-
nuly jediné dvě otázky: *Kolik času mám? Jak zlé to bude?*

Na odpovědi si však musela ještě chvíli počkat. V prvních mi-
nutách zažívala jen intenzivní hrůzu a nekontrolovatelnou pani-
ku, která zatemňovala všechno ostatní.

Jennifer Rigginsová se neotočila hned, když dodávka plíži-
vě přijela k ní. Plně se totiž soustředila na to, aby se včas do-
stala na zastávku nacházející se na hlavní ulici skoro kilometr
odtud. Podle pečlivě sestaveného plánu útěku měla odtamtud
odjet místní linkou do centra a tam přesehnout na další autobus,
který ji odveze na nádraží ve Springfieldu vzdáleném přibližně
třicet kilometrů odtud. A odtamtud, představovala si Jennifer,
už můžu jet kamkoliv. V kapse džínů měla přes tři sta dolarů,
které si pomalu, ale jistě – po pěti, po deseti dolarech – nakradla
z matčiny kabelky nebo z peněženky jejího přítele. Peníze takto
střádala celý měsíc a strkala je do krabičky ukryté pod spodním
prádlem v zásuvce. Nikdy jim najednou nesebrala takovou část-
ku, aby si toho všimli – vždy se spokojila s minimálním obno-
sem, jehož ztrátu nikdo nezaregistroval. Jakmile dosáhla cílové
částky, věděla, že jí to stačí na cestu do New Yorku, do Nashvillu
nebo možná i do Miami či Los Angeles, a tak během posledního
loupeživého nájezdu dnes časně ráno vzala matce pouze jednu

dvacetidolarovku a tři dolarovky – ke svému lupu ovšem přidala i její platební kartu Visa. Zatím nevěděla, kam přesně pojedou. Doufala, že se dostane někam do tepla. Ale úplně by jí stačilo, kdyby to bylo hodně daleko a kdyby to tam bylo o hodně jiné než tady. Právě tato myšlenka jí probleskla hlavou ve chvíli, kdy vedle ní zastavila ta dodávka. *Můžu jet, kam budu chtít...*

Muž na sedadle spolujezdce řekl: „Poslyš, slečno, mohla bys mi na vteřinku pomoci se zorientovat?“

Tato otázka Jennifer zarazila. Zastavila se a pohlédla na muže v dodávce. Ze všeho nejdřív ji napadlo, že se ten člověk ráno neholil a že jeho hlas zní nepřirozeně vysoko a obsahuje víc vzrušení, než si jeho obyčejná otázka žádá. A taky byla dívka trochu podrážděná, protože si nepřála, aby ji někdo zdržoval; chtěla co nejdřív zmizet z domova, z téhle samolibé čtvrti, z tohohle nudného univerzitního zapadákova, od matky, od jejího přítele, od těch jeho pohledů, od některých věcí, které prováděl, když spolu byli sami, od její příšerné školy i od všech spolužáků, které znala a nenáviděla a kteří se jí každý den posmívali. Chtěla odjet dřív, než nastane příliš velká tma, už se setmělo natolik, že si nikdo nemohl jejího útěku všimnout. V noci už chtěla sedět v autobuse a ujíždět *někam*, jelikož si dokázala spočítat, že v devět nebo deset večer už její matka obtelefonuje všechny známé, kteří jí přijdou na mysl, a pak by mohla zavolat policii, protože v předchozích případech to přesně takhle udělala. Jennifer věděla, že policajti se pak doslova *slítnou* na autobusové nádraží ve Springfieldu, takže odtamtud musí odjet dřív, než se celý cirkus strhne. Všechny tyto neuspořádané myšlenky se jí nahrnuly do hlavy ve chvíli, kdy přemýšlela nad mužovou otázkou.

„A co přesně hledáte?“ odpověděla.

Viděla, jak se muž usmívá.

To je špatně, napadlo ji. Neměl by se usmívat.

Nejdřív si tipla, že muž teď prohodí nějakou oplzlou sexistickou poznámku, něco urážlivého nebo ponižujícího, třeba: *Hele, krasotinko, nechtěla by sis trochu užít?* a doprovodí to nechutným mlasknutím. Jennifer na to byla připravená a chystala se muži odpovědět, že si má trhnout nohou, načež se otočí a bude pokračovat v chůzi, jenže teď byla malinko zmatená, protože když

se muži podívala přes rameno, spatřila za volantem ženu. Ta ukrývala vlasy pod pletenou čepicí, a přestože byla mladá, měla v očích něco drsného, něco žulově tvrdého, co Jennifer nikdy předtím neviděla a okamžitě ji to vyděsilo.

Žena držela v ruce malou HD kameru. Namířenou na ni. To Jennifer zmátlo.

Vtom uslyšela mužovu odpověď a ta ji zmátla ještě víc. Čekala, že se muž zeptá na nějakou konkrétní adresu v okolí, nebo jak se dostane na silnici 9, jenže z jeho úst vypadlo něco úplně jiného.

„Tebe,“ řekl.

To nedávalo smysl. *Proč ji hledají? O jejím plánu přece nikdo neví. A na to, aby matka našla falešný vzkaz, který jí Jennifer připevnila magnetkou na dvířka lednice, je ještě brzy...*

A tak zaváhala právě ve chvíli, kdy se měla dát do usilovného běhu nebo začít hlasitě křičet o pomoc.

Dveře dodávky se zničehonic otevřely a muž vyskočil ze sedadla spolujezdce. Pohyboval se mnohem rychleji, než si Jennifer dokázala představit, že se někdo vůbec může pohybovat.

„Hej!“ křikla Jennifer. Přinejmenším si později myslela, že to řekla, ale jistá si tím nebyla. Možná prostě jen zcepeněla. Jediná myšlenka, která jí v tom okamžiku prokazatelně bleskla hlavou, byla: *Tohle přece není možné.* Vzápětí ji však vystřídala temná, mrazivá hrůza, protože Jennifer během zlomku vteřiny, kdy se proti ní něco vymrštilo, *pochopila*, co tohle všechno doopravdy znamená.

Muž ji udeřil do tváře a omráčil ji. Rána jí explodovala v očích a vyslala jí do celého těla vlnu rudé bolesti. Jennifer ucítila šílenou závrať, jako by se svět kolem ní rázem otočil kolem své osy. Cítila, jak ztrácí vědomí, přepadá dozadu a začíná se hroutit, jenže on ji v tu chvíli sevřel kolem ramen a zachytil ji před pádem na chodník. Jennifer ochabla kolena a její ramena a záda jako by byla z gumy. Pokud kdy měla nějakou sílu, tak ta ji nyní během jediného okamžiku opustila.

Jen matně si uvědomovala, že se otevírají boční dveře dodávky a muž ji neurvale pěchuje dovnitř. Slyšela bouchnutí dveří. A když se pak dodávka prudce rozjela a odbočila za roh, upadla

Jennifer na železnou postel. Cítila na sobě tíhu muže, která ji drtila a bránila jí se zvednout. Mohla sotva dýchat a hrdlo měla téměř sevřené hrůzou. Nevěděla, jestli se vzpouzí nebo brání, nedokázala posoudit, jestli křičí nebo pláče – nebyla už v dost bdělém stavu na to, aby poznala, co dělá. Když se na ni náhle snesla obrovská černota, zalapala po dechu. Chvíli si myslela, že už je mrtvá, pak byla chvíli přesvědčená, že upadla do bezvědomí, až si nakonec uvědomila, že jí muž přetáhl přes hlavu černý povlak na polštář, a zakryl tak před ní mikrosvět dodávky. Cítila na rtech krev, hlava se jí stále závratně točila, a ať už se s ní dělo cokoliv, bylo Jennifer naprosto jasné, že je to mnohem horší než všechno, co dosud poznala.

Skrz látku jí pronikal do nosu zápach: sytý olejnatý zápach podlahy a štiplavý zápach potu muže, který ji tiskl k posteli.

Věděla, že někde uvnitř jí něco strašlivě bolí, ale nedokázala říct, odkud přesně se bolest ozývá.

Pokusila se zahýbat rukama a nohama, hrabala do prázdna, jako když se psovi zdá, že honí zajíce, ale muž na ni pouze zavrčel: „Ne, takhle teda ne...“

Načež jí někde za očima nastala další exploze. Posledním, co si uvědomovala, byl hlas té ženy: „Hlavně ji nezabij, prokristapána.“

A zatímco se jí ozvěna těchto slov rozléhala v nitru, ztratila Jennifer nadvládu nad svým tělem a rychle upadla do hluboké a temné falešné smrti zvané bezvědomí.

3

Jemně držel tu růžovou kšiltovku, jako by byla živá, a opatrně ji obracel v rukou.

Na vnitřním okraji spatřil inkoustem napsané jméno *Jennifer* a vedle něj legrační obrázek usmívajícího se ptáčka podobného kačeně a za ním slova *je bezva*, jako by to byla odpověď na nějakou otázku. Žádné příjmení, telefonní číslo ani adresa.

Adrian se posadil na okraj postele. Na ručně vyrobeném pestrobarevném přehozu, který jeho manželka krátce před nehodou koupila na veletrhu dek a příkrývek, majestátně ležel jeho ruger devítimilimetrové ráže. Adrian si sem před chvílí přinesl velkou sbírku fotografií své manželky a rodiny a rozprostřel jednotlivé fotky po ložnici, ať se na ně během své přípravy může dívat. A aby byly jeho záměry absolutně zřejmé, udělal si čas odejít do své malé domácí pracovny, kde se kdysi lopotil s přípravou přednášek a seminářů, zapnul počítač a vyhledal na Wikipedii heslo *Demence s Lewyho tělísky*. Vytiskl příslušnou stránku a přicvakl ji ke kopii účtenky za návštěvu neurologa.

Zbývá už jen napsat pořádný dopis na rozloučenou, pomyslel si, něco procítěného a poetického. Celý život miloval poezii a zkoušel psát i vlastní verše. V knihovně měl plné regály básnických sbírek, od moderny po antiku, od Paula Muldoona a Jamese Tatea až po Ovidia a Catulla. Před pár lety si nechal

vlastním nákladem vydat malou básnickou sbírku, které dal název *Milostné písně a šílenství*. Nepokládal vlastní básně za buh-víjask dobrá, ale k smrti rád je psal, volným veršem i rýmované, a věřil, že by mu poezie mohla pomoci vyjádřit beznaděj, kterou teď cítí, i nechotu postavit se tváří v tvář nemoci. *Básně jako projev básně*, pomyslel si. Pocítil chvilkovou roztržitost. Přemýšlel, kam by výtisk své knihy položil. Napadlo ho, že patří na postel, hned vedle fotek a pistole. Pak už musí být všechno jasné každému, kdo na místo jeho sebevraždy dorazí.

Připomněl si, že než stiskne spoušť, měl by zavolat na policii a ohlásit ve svém domě střelbu. Polekaní policisté pak dorazí za pár minut. Věděl, že by jim měl nechat otevřené hlavní dveře. Díky těmto opatřením neuplynou celé týdny, než někdo jeho tělo najde. Žádný rozklad. Žádný zápach. Vše proběhne co nejčistěji a nejestetičtěji. S krvavým cákancem se bohužel nedá dělat nic, pomyslel si. Nedá se tomu odpomoci. Policisté jsou však profesionálové a určitě jsou na podobné výjevy zvyklí. Koneckonců by to ve zdejších končinách nebylo poprvé, co stárnoucí profesor dospěje k závěru, že ztráta schopnosti přemýšlet, argumentovat či chápat je dostatečným důvodem k ukončení života. Bohužel si Adrian žádného kolegu, který by rovněž spáchal sebevraždu, nedokázal bezprostředně vybavit. Trochu ho to trápilo. Ale určitě se nějací vyskytli.

Chvilí přemýšlel, zda by o svém plánu neměl napsat báseň „Úkony před skolem“.

To je dobrý název, pomyslel si.

Zhoupl se dopředu a dozadu, jako by v něm tento pohyb mohl uvolnit myšlenky vzpříčené ve zčernalých zákoutích jeho nitra, kam už běžnými prostředky nedosáhl. Možná existuje ještě několik dalších drobných povinností, které je třeba před sebevraždou vyřídit – zaplatit pár zatoulaných složenek, vypnout kotel a bojler, zamknout garáž, vynést odpadky. Adrian se přistihl, že v duchu prochází krátký seznam úkolů, jako když si typický obyvatel předměstí v sobotu ráno říká, co všechno musí stihnout. Současně se ho zmocnil zvláštní pocit, že víc než samotná sebevražda ho děsí představa, že za sebou ve smrti zanechá svinčik a ostatní ho po něm budou muset uklidit.

Úklid svinčičku smrti. Vzpomínky se draly na povrch a pokoušely se protrhnout hráz jeho organizovanosti. A on to musel udělat také. Potlačil obrazy smutku, které se v něm skládaly, a úporně se soustředil na bezprostřední úkol.

Prohlédl si fotografie, které ho obklopovaly na posteli nebo ležely na nočním stolku. Rodiče, bratr, manželka a syn. *Brzy budu u vás,* pomyslel si. Vzdálená sestra, neteře, přátelé a kolegové. *S vámi se uvidím později.* Jako by přímo promlouval k lidem, kteří na něj z fotek hleděli. Uvědomil si, že se spousta z nich usmívá nebo šklebí: prožívali šťastné chvíle během grilování, svatby či dovolených – to vše navždy zachyceno na fotografickém papíře.

Rychle se rozhlédl po místnosti. Ostatní vzpomínky měly navždy zmizet. Včetně strašných okamžiků, které se během jeho života vyskytovaly snad až příliš často. *Stiskni spoušť a tohle všechno vymizí.* Sklopil oči a viděl, že stále pevně svírá růžovou kšiltovku.

Odložil ji a začal natahovat ruku po zbrani, ale pak se zarazil. *Tohle lidi zmate,* napadlo ho. *Nějakému poldovi to bude vrtat hlavou.* Co tu sakra dělá ta růžová kšiltovka Boston Red Sox? *Mohla by je přivést na myšlenku, že se tu odehrála nějaká tajuplná vražda.* A on se chtěl vyhnout jakýmkoliv podezřením.

Znovu natáhl ruku a zvedl si kšiltovku přímo před oči, jako když klenotník drží na světle drahokam a snaží se v něm odhalit případné kazy.

Z hrubé bavlny pod jeho prsty vyzařovalo teplo. Adrian opsal ukazováčkem výrazné písmeno *B*. Růžová barva malinko vybledla a vnitřní pásek byl roztřepený. To znamenalo, že světlovlasá dívka nosila tuhle kšiltovku často a že jí zřejmě i v zimě dávala přednost před teplejší čepicí. Adrian z toho vydedukoval, že tato kšiltovka – bez ohledu na skryté či zjevné důvody – je dívčíným oblíbeným módním doplňkem.

A to zase znamenalo, že by ji dívka nenechala jen tak ležet na chodníku.

Co jsem vlastně viděl?

Adrian se zhluboka nadechl, zrekapituloval všechny své dojmy z dnešního večera a obracel je v duchu stejně, jako před chvílí obracel v rukou baseballovou kšiltovku. *Dívka s odhodlaným*

výrazem. Žena za volantem. Muž vedle ní. Krátké zaváhání, když přijeli vedle dívky. Rychlý rozjezd a ujetí. Kšiltovka na chodníku.

Co se stalo?

Útěk z domu? Útěk před zákonem? Možná to byl zásah jedné z radikálních protidrogových nebo protisektářských skupin, které se snaží napravovat hříšníky tím, že je odvezou do levného motelu a tam jim domlouvají tak dlouho, až daný nešťastník slíbí, že změní svůj postoj, víru nebo se zbaví závislosti.

Adrian však měl pocit, že tohle bylo něco jiného.

Přehraj si to znovu, řekl si v duchu. Každý detail, než se ti všechny vymizíkují z paměti.

Právě toho se bál: že všechno, co si zapamatoval a vydedukoval, se v nejkratší představitelné době rozplyne jako ranní mlha v proudu slunečních paprsků. Vstal, zamířil k prádelníku a našel pero a malý zápisník v kožené vazbě. Obvykle si do jeho tlustých a elegantních bílých stránek zapisoval náměty k básním, poznamenával si neotřelé myšlenky nebo kombinace slov a rýmů, které by se později daly rozvinout a rozpracovat. Zápisník mu věnovala manželka, a kdykoliv se Adrian dotkl jeho hladkého povrchu, okamžitě si na ni vzpomněl.

Znovu si přehrál dnešní incident a tentokrát si na novou stránku zapsal i pár poznámek.

Ta dívka... Dívala se přímo před sebe a Adrian měl pocit, že si ho vůbec nevšimla, když kolem ní projel. Evidentně kráčela za nějakým cílem, to se dalo poznat už podle jejího soustředěného pohledu a rychlé chůze. Měla *plán* – a ten vytěsňoval všechno ostatní.

Ta žena a muž... Adrian odbočil na příjezdovou cestu k domu ještě předtím, než se na ulici objevila dodávka, tím si byl jistý. *Viděli ho v autě?* Ne. Pravděpodobně ne.

Krátké zaváhání... Zdálo se, že se za dívkou táhnou jako stín, že pomalu jedou těsně za ní, i když to bylo jen pár metrů. *Jako by si ji měřili. Co se muselo stát pak?* Mluvili s ní? *Pozvali ji do dodávky?* Možná se navzájem znali a tohle byla jen přátelská nabídka svezení. Nic víc. Nic míň.

Ne. Na to odjeli příliš rychle.

Co vlastně viděl, když odbočili za roh? *Registrační značku vydanou státem Massachusetts: QE2D...*

Adrian se pokusil rozpomenout na poslední dvě číslice, ale nedokázal to. Zapsal si alespoň to, co si zapamatoval. Ze všeho nejzřetelněji si však vybavoval ostrý ryk zrychlující dodávky.

A pak zůstala na chodníku ta kšiltovka.

Adrianovi dělalo potíže zformulovat v duchu slovo *únos*, a i když se mu to podařilo, stále si říkal, že takový závěr prostě *musí* být pošetilý. Ve světě, který znal, se podobné věci jednoduše nestávaly. Žil v prostředí zasvěceném rozumu, poznání a logice, s výraznými přesahy do umění a estetična. Obýval svět nauky a vědomostí. *Únos* – to ošklivé slovo patřilo na nějaké temné místo, v jeho prostředí zcela neznámé. Pokusil se rozpomenout na *jakýkoliv* trestný čin, k němuž kdy došlo v poklidných ulicích lemovaných pečlivě udržovanými předměstskými domy kolem něj. Jistě, řekl si, *nějaká* zločinnost tu existovat musí, třeba skryté domácí násilí nebo rozvrácený život dospívající mládeže, jemuž se neustále věnovaly televizní inscenace. V relativní anonymitě uzavřených bloků bezpochyby docházelo také k cizoložství a středoškoláci v nich pořádali drogové, alkoholické a sexuální mejdany. Možná tu někdo i krátil daně nebo používal nekalé obchodní praktiky – Adrian si uměl představit, že pod rouškou spořádaného středostavovského života tu k těmto pokleskům běžně dochází. Nevzpomínal si však, že by na kterékoliv z okolních ulic někdy slyšel výstřel nebo třeba jen zahlédl blikání policejních majáčků.

Takové věci se stávaly jinde. Byly obsahem překotných večerních zpráv z okolních velkoměst nebo novinových titulků, ale nikdy nepřekročily hranici zdejší reality.

Adrian se podíval na pistoli Ruger. Dědictví po bratrovi. Nikdo nevěděl, že ji vlastní. Nikdy ji neregistroval a bylo mu víceméně jasné, že lidé z univerzity budou informaci, že jejich kolega měl v držení střelnou zbraň, pokládat za hluboce šokující. Byla to ošklivá a neelegantní pistole, která nenechávala nikoho na pochybách, co je jejím hlavním účelem. Adrian nebyl lovec ani fanatický přívrženec Národního sdružení střelců. Opovrhoval pravičáckými hesly, že každý Američan má právo držet zbraň,

aby se mohl bránit proti teroristům. A byl si jistý, že jeho manželka během let zapoměla, že mají zbraň v domě, pokud to vůbec kdy věděla. Nikdy s ní o tom nemluvil, dokonce ani po nehodě, kterou sice přežila, ale vzhlížela k němu s touhou po úlevě.

Kdybych byl tehdy statečný, pomyslel si Adrian, vyhověl bych jí a zbraň jí poskytl. Nyní se tentýž problém týkal jeho osoby a on věděl, že je zbabělec, když zbraň používá stejně, jako už ji jednou někdo použil. Až si přitisknu hlaveň na spánek nebo si ji vložím do úst a stisknu spoušť, napadlo ho, nebude to náhodou teprve podruhé, co z pistole vyjde výstřel?

Zbraň měla černý kovový povrch, který působil bezcitně. Když ji potěžkal v ruce, připadala mu masivní a ledově chladná.

Adrian odložil zbraň a znovu upřel pozornost ke kšiltovce. V tuto chvíli ho oslovovala stejně hlasitě jako ruger. Připadal si, jako by se ocitl uprostřed hádky dvou neživých předmětů, které si vyměňují názory na otázku, co by měl jejich držitel udělat.

Zarazil se a zhluboka se nadechl. V pokoji náhle panoval zvláštní klid, jako by každou sebevraždu doprovázel hlasitý hlomoz, který teď zničehonic utichl.

To nejmenší, co můžu udělat, pomyslel si, je zkusit po tom lehce pátrat. Zdálo se mu, že kšiltovka to od něj žádá.

Zvedl telefon a vytočil 911. Uvědomoval si jistou ironii ve faktu, že tam nejprve zavolá kvůli někomu, koho nezná, a pak absoluje víceméně stejný telefonát kvůli vlastní osobě.

„Tísňová linka. Co chcete ohlásit?“ Hlas dispečera měl v sobě nacvičený klid.

„Nejedná se o tíseň v pravém slova smyslu,“ řekl Adrian. Dával si záležet, aby ho nezradil hlas nebo nepůsobil váhavým dojmem jako nějaký stařík, jímž se bohužel v prvních hodinách po návštěvě neurologa pravděpodobně stal. Chtěl působit rázně a živě. „Volám vám kvůli tomu, že jsem se stal před chvílí svědkem *události*, která by mohla policii zajímat.“

„O jakou událost se jednalo?“

Adrian se pokusil vybavit si člověka na druhém konci linky. Dispečer každé slovo vždy ostře uťal, čímž svým otázkám dodával nezaměnitelný význam. V jeho hlase se ozýval ztvrdlý a su-

chý témr. Jako by těch několik málo slov, která zatím pronesl, bylo oděných v těsně padnoucí uniformě s vysokým límečkem.

„Viděl jsem bílou dodávku... Po ulici šla dospívající dívka jménem Jennifer, má to napsáno na kšiltovce, ale já ji neznám, i když určitě bydlí tady někde poblíž – šla po ulici a pak najednou zmizela.“

Adrian si chtěl dát pár facek. Jeho snaha hovořit rozumně a rázně se během jediného okamžiku rozplynula v záplavě neurčitých, špatně promyšlených a zbrklých popisů. *Že by ta nemoc trestala i moje vyjadřovací schopnosti?* pomyslel si.

„Ano, pane. A čeho přesně jste byl podle vás svědkem?“

Telefonní linka *pípla*. Nahrávali si ho.

„Máte nějaké hlášení o pohřešovaných dětech v oblasti Hills?“ dotázal se Adrian.

„Momentálně ne. Dnes žádné takové hlášení nepřišlo,“ odpověděl dispečer.

„Vůbec nic?“

„Ne, pane. Ve městě je celé odpoledne absolutní klid. Předám vaši informaci detektivnímu oddělení pro případ, že nám později někdo něco ohlásí. Detektivové pak podniknou další kroky, pokud si to situace vyžádá.“

„Tak to jsem se asi spletl,“ řekl Adrian a zavěsil dřív, než se ho dispečer stačil zeptat na jméno a adresu.

Vůbec mu to nedávalo smysl.

Věděl, čeho byl svědkem, a bylo to *zlé*.

Zvedl hlavu a podíval se z okna. Na ulici se snesla noc a v celém bloku se rozsvěcovala světla. Čas na večeri, pomyslel si. Rodiny se scházejí a probírají, co se toho dne stalo v práci a ve škole. Vše je naprosto normální a očekávané. Adrian zničehonic hlasitě vyhrkl větu, která v malé ložnici ještě dlouho rezonovala, jako by tento stísněný prostor dokázal vykouzlit stejnou ozvěnu jako mohutný kaňon. „Nevím, co si teď počít.“

„Ale drahý, samozřejmě že to víš,“ ozvala se z postele jeho manželka.

4

Ten telefonát přišel krátce před jedenáctou, kdy už inspektorka Terri Collinsová vážně uvažovala, že zamíří do postele. Její dvě děti spaly – napsaly si úkoly, nechaly si přečíst pohádku a zachumlaly se pod peřinu – a ona právě absolvovala poslední mateřskou návštěvu jejich pokoje: nechala na chodbě svítit světlo, aby dětem viděla do tváře, strčila hlavu do dveří a ujistila se, že obě klidně spí. Žádné zlé sny, žádné těžké oddechování, ba ani žádné chraptění, které by mohlo ohlašovat nástup rýmy. Podpůrnou skupinu, kam příležitostně docházela, navštěvovalo několik rodičů-samoživitelů, kteří se od svých spících dětí prakticky nemohli odtrhnout. Jako by byly jejich ratolesti v noci příliš zranitelné. Jako by všechno zlo, které se během dne nahromadilo, získalo v noci volnou uzdu. Doba, jež měla být vyhrazená odpočinku a čerpání sil, se měnila v hodiny plné nejistoty, znepokojení a obav.

Dnes v noci je ale všechno v pořádku, pomyslela si Terri.

Všichni jsou v bezpečí.

Všechno je normální.

Nechala mezi dveřmi několikacentimetrovou škvíru a po špičkách zamířila do koupelny, jenže vtom uslyšela v kuchyni telefon.

Spěchala ho zvednout a letmo přitom pohlédla na nástěnné hodiny. *Takhle pozdě večer to můžou být jedině problémy*, napadlo ji.

Byl to noční dispečer na ústředí.

„Inspektorko, na druhé lince mám rozrušenou ženu. Myslím, že už jste s ní před časem něco řešila. Vypadá to, že tu máme další útěk.“

Inspektorka Terri Collinsová okamžitě věděla, koho má dispečer na lince. *Tentokrát už možná Jennifer doopravdy uprchla...* Taková myšlenka však byla neprofesionální a výraz *uprchla* byl jen zkratkovitým vyjádřením situace, kdy mladý člověk vymění dobře známé hrůzy za hrůzy zcela jiné a potenciálně ještě horší.

„Za chvíli se vám ozvu,“ řekla Terri. Z mateřského chování snadno přešla na styl policejního detektiva. Jednou z jejích silných stránek byla i schopnost rozdělovat různé dimenze vlastního života do pečlivě uspořádaných skupin. Příliš mnoho let plných příliš velkého vzrušení v ní vyvolalo naléhavou potřebu jednoduchosti a spořádanosti.

Nechala dispečera čekat na lince a vytočila druhé číslo, které figurovalo na seznamu vedle kuchyňského telefonu. Člověk, jenž toho prožil tolik co ona, měl přinejmenším jednu výhodu: vždy měl k dispozici neformální síť lidí ochotných pomoci. Žena, které nyní Terri zavolala, byla naštěstí typický noční pták. „Ahoj, Laurie, tady je Terri. Strašně nerada tě ruším takhle pozdě, ale...“

„Volají tě k případu a potřebuješ, abych ti hlídala děti?“

Terri rozeznala v kamarádčině hlase opravdové nadšení.

„Ano.“

„Hned jsem tam. Není problém. Bude mi potěšením. Jak dlouho se asi zdržíš?“ Terri se usmála. Její kamarádka Laurie byla nespavec prvního řádu a Terri věděla, že je ve skrytu duše ráda, když jí někdo uprostřed noci zavolá – zejména když jí zavolá s prosbou o hlídání dětí, protože její vlastní potomci už vyrostli a opustili rodné hnízdo. Laurie tím získávala možnost dělat i něco jiného než se hluboko do noci dívat na kabelovou televizi nebo úzkostně chodit potměným domem sem a tam a rozprávět sama se sebou o všem, co se jí v životě nepovedlo. Což, jak Terri během let zjistila, byla dosti dlouhá konverzace.

„Těžko říct. Nejméně dvě hodiny. Ale spíš ještě víc. Možná budu v práci celou noc.“

„Vezmu si kartáček na zuby,“ odpověděla Laurie.

Terri stiskla tlačítko HOLD a opět se spojila s policejním dispečerem.

„Vyřídte paní Rigginsové, že k ní do půl hodiny přijedu, promluví s ní a zahájím vyšetřování. Jsou tam uniformovaní policisté?“

„Už jsem je tam poslal.“

„Tak jim vyřídte, že tam co nevidět dorazím. Ať s ní sepíšíou předběžnou výpověď, abychom mohli sestavit časovou posloupnost. A taky by se měli pokusit paní Rigginsovou uklidnit.“

Terri pochybovala, že se jim to podaří.

„Rozumím,“ odpověděl dispečer a ukončil hovor.

Terri zavěsila. Laurie tu bude za pár minut. Odpovídalo to sousedčinu stylu. Ráda si namlouvala, že i ona je nedílnou součástí vyšetřování nebo ohledávání místa činu, ke kterému Terri odvolávají, a že její pomoc je stejně důležitá jako práce kriminalisty nebo experta na daktyloskopii. Byla to neškodná a užitečná pýcha. Terri se vrátila do koupelny, opláchla si obličej a prohrábla si kartáčem vlasy. I přes pozdní hodinu chtěla tvář v tvář zběsilé panice působit svěže, reprezentativně a navýsost schopně.

Když Terri projížděla čtvrtí, kde bydleli Rigginsovi, svítilo se jen v několika málo domech. Na ulici Rigginsových pak jevil známky aktivity pouze cíl jejího určení, kde bylo rozsvícené světlo na terase a v obývacím pokoji se pohybovaly postavy. Na příjezdové cestě parkoval hlídkový vůz, ale zasahující policisté nechali majáčky vypnuté, takže vůz z dálky vypadal jako obyčejné auto čekající na ranní předměstský exodus do práce nebo do školy.

Terri dojela ve svém malém, otlučeném, šest let starém autě až k domu a chvíli jen zhluboka oddechovala, než sebrala ze sedadla věci – brašnu s minirekordérem a zápisník v kožené vazbě. Policejní odznak měla připíchnutý k popruhu brašny a vedle ní ležela na sedadle služební zbraň v pouzdře. Terri si ji nyní připjala na opasek džínů a dvakrát se přesvědčila, jestli je zajištěná a nenatažená. Naposledy se zhluboka nadechla, vystoupila do noci a zamířila přes trávník k domu.

Tuto trasu už v posledních osmnácti měsících absolvovala dvakrát.

Viděla, jak se jí dech sráží ve vzduchu v páru. Teplota klesla, ale ne tak hluboko, že by kdokoliv v Nové Anglii reagoval jinak než přitažením kabátu těsněji k tělu a možná i vyhrnutím límce. Tento chlad měl v sobě jistou průzračnost, která se lišila od bezútěšného zimního mrazu – šlo spíš o vědomí, že ačkoliv jaro zahájilo přerušovanou ofenzivu, zima ještě stále nevyklidila pozice.

Terri litovala, že se cestou nezastavila na policejní stanici, kde spolu se třemi kolegy pracovala na detektivním oddělení, a nevzala si s sebou spis rodiny Rigginsových – na druhou stranu pochybovala, že by v policejních protokolech našla jakýkoliv detail nebo poznámku, kterou si už dávno nevryla do paměti. Ze všeho nejvíc se jí protivila představa, že až vstoupí do domu, zjistí, že jde o úplně něco jiného, než očekávala. *Nezletilá útěkářka*, hodlala napsat do policejní zprávy a detektivní oddělení by pak přistupovalo k vyšetřování v souladu s tímto popisem. Terri přesně věděla, jaké kroky podnikne a které vnitřní směrnice a procedury se na tento typ zmizení vztahují. Dokonce byla schopná kvalifikovaně odhadnout, jak celý případ skončí. Teď se ovšem nemohla zbavit dojmu, že je to ve skutečnosti jinak. Jennifeřina tvrdošijnost musela mít skrytý důvod a z jejího cílevědomého odhodlání znovu a znovu utíkat z domova koukal nějaký ošklivý zločin. A Terri bohužel neměla pocit, že se jí ho někdy podaří odhalit – bez ohledu na to, kolik protokolů s matkou a jejím přítelem sepíše nebo jako tvrdě bude na případu pracovat.

Ošklivila se jí představa, že se bude za chvíli podílet na takové falešnosti.

Na schůdku před hlavním vchodem na chvíli zaváhala. Představila si vlastní dvě děti, které doma spaly a netušily, že jejich maminka teď neleží v malé ložnici na protější straně chodby s pootevřenými dveřmi a rozsvícenou noční lampičkou pro případ, že by zaslechla neobvyklý zvuk. Byly ještě malé. Ať jí v budoucnosti připraví jakékoliv soužení a starosti – což bylo prakticky jisté –, zatím ještě tato doba nenastala.

To Jennifer byla v tomto směru podstatně dál.

O pár ulic dál, pomyslela si Terri. Tento dvojsmysl možná nejlépe vystihoval situaci v domě.

Naposledy se nadechla chladného nočního vzduchu. Připadalo jí, jako by dopila poslední hlt vody ze sklenice. Jednou klepla na dveře, strčila do nich a rychle vstoupila do malé chodby. Věděla, že na zdi u schodiště vedoucího do pokojů v patře visí zarámovaná fotografie usměvavé devítileté Jennifer s růžovou mašlí v pečlivě učesaných vlasech. Mezi předními zuby měla roztomilou mezíрку. Podobné fotografie rodiče milovali a teenageři nenáviděli, protože jim sice připomínaly stejné období, avšak obě generace na ně pohlížely odlišnou optikou zkreslenou odlišnými vzpomínkami.

V obývacím pokoji po své levé ruce Terri spatřila Mary Rigginsovou a jejího přítele Scotta Westa, kteří seděli na kraji gauče. Scott měl paži volně přehozenou přes Maryina ramena a držel ji za ruku. V popelníku na konferenčním stolku hořely cigarety a vedle popelníku stálo několik plechovek s minerálkou a poloprázdných šáleků kávy. Na boku seděli jako na jehlách dva uniformovaní policisté. Prvním z nich byl seržant na noční službě a druhým dvaadvacetiletý nováček, který u policie pracoval teprve měsíc. Seržant se mladšího kolegu očividně stále snažil začouvat. Terri kývla jejich směrem a seržant nenápadně obrátil oči v sloup. V tu chvíli Mary Rigginsová trýznivě zaskučela: „Ona to udělala zas, inspektorko.“

Svá slova zakončila přívalem vzlyků.

Evidentně plakala už dlouho, takže si rozmazala mejkap – po tvářích se jí táhly černé čáry a propůjčovaly jí vzezření halloweenské masky. Z pláče jí navíc napuchly oči, takže vypadala mnohem starší, než ve skutečnosti byla. Terri si pomyslela, že u žen středního věku jsou slzy vždy problém – okamžitě totiž vynesou na povrch léta, která se ženy v tomto období života usilovně snaží skrýt.

Místo dalšího vysvětlení zabořila Mary Rigginsová hlavu Scottovi do ramene. Její milenec byl o něco starší než ona. Vlasy mu už zešedivěly a působil distingovaným dojmem, i když měl na sobě džíny a sepranou pracovní košili s rudým kostkovaným vzorem. Byl to terapeut new age, který se specializoval na

celostní léčbu řady psychických onemocnění a měl početnou klientelu mezi akademickou komunitou, jež odjakživa reagovala vstřícně na každou novou metodu, podobně jako někteří lidé zkoušejí jeden typ diety za druhým. Jezdil v sytě červeném kabrioletu Mazda a často měl staženou střechu i v zimě, kdy seděl za volantem v hrubé bundě a kožešinové beranici, jakou nosívali dřevorubci, což působilo dosti výstředně, a navíc se v tom ukrýval jistý vzdor. Městská policie Scotta Westa a jeho práci důvěrně znala; jednak se zarážející frekvencí sbíral se svou mzdou pokuty za rychlou jízdu, jednak museli policisté v nejednom případě tiše zamést pod koberec svinčák, který on a jeho excentrická praxe napáchali. Několik sebevražd plus jedno vyjednávání s paranoidním schizofrenikem ohánějícím se nožem, jemuž Scott poradil, aby přestal užívat haldol a místo něj si vzal výtažek z třezalky zakoupený v místní prodejně zdravé výživy.

Ty cigarety, minerálka a káva by tu neměly být, pomyslela si Terri. Scott totiž vyznával tradice jógy a Pilates, které považovaly dietní kolu nebo latte ze Starbucks za projev odtrženosti moderního člověka od velkých a hlubokých blahodárných sil přírody. Terri napadlo, že jeho názory mají blíže k astrologii než k psychologii.

Kdyby mohla, hned teď by se mu vysmála a prohlásila by něco o návykové síle pokrytectví. Hned v počátcích policejní kariéry se však naučila, že životy bezpočtu lidí obsahují křiklavé rozpory a poukazovat na ně málokdy někomu prospěje. Ona sama se pokládala za chladnou pragmatičku, racionální a ukázněnou v myšlení a přímočarou v přístupu k okolí. A pokud kvůli tomuto chování občas působila nevlídně, tak jí to nijak zvlášť nevadilo. V minulých letech zažila ve vlastním životě tolik vášně, výstřednosti a šílenství, že nyní dávala jednoznačně přednost řádu a metodičnosti – byla totiž přesvědčená, že jí tyto atributy zajišťují bezpečí.

Scott se předklonil. Hovořil nacvičeným hlasem terapeuta: hlubokým, klidným a věcným. Scott ho moduloval tak, aby vyvolával dojem, že jeho nositel je Terriiným spojencem, ačkoliv Terri věděla, že za dané situace je mnohem pravděpodobnější opak.

„Mary je velmi rozrušená, inspektorko. Navzdory *veškerému* našemu úsilí, které je prakticky nepřetržitě...“ Odmlčel se, jako by odmítl dokončit větu.

Terri přikývla a otočila se ke dvěma uniformovaným policistům. Seržant jí podal list linkovaného papíru, jaký studenti střední školy používají v blocích s kroužkovou vazbou. Vzkaz byl napsaný pečlivým písmem; rukopis prozrazoval člověka, který chce mít jistotu, že je každé slovo jasné a čitelné. Rozhodně ho nenaškrábal teenager, jenž chce co nejrychleji vypadnout ze dveří a uskutečnit, co ve svém sdělení oznamuje. S tímto vzkazem si dal autor práci. Možná šlo o třetí nebo čtvrtou důkladně promyšlenou verzi. Terri předpokládala, že kdyby teď začala pořádně pátrat, našla by v odpadkovém koši nebo v popelnicích za domem odhozené koncepty. Než cokoliv řekla, třikrát si vzkaz důkladně přečetla.

Mami,

jdu do kina s kámoškama, se kterýma mám sraz v nákupním centru. Dám si tam večeři a možná přespím u Sáry nebo u Katie. Po kině ti zavolám, abych ti řekla, kde budu, anebo prostě přijedu domů. Moc dlouho se nezdržím. Úkoly už mám hotové a až do příštího týdne nic nového nemám.

Velmi věcné. Velmi stručné. A totálně vylhané.

„Kde jste to našli?“

„Bylo to připevněné magnetkou k lednici,“ prohlásil seržant.

„Na místě, kde se to nedalo přehlédnout.“

Terri si vzkaz přečetla ještě dvakrát. *Učíš se, Jennifer, vid?* pomyslela si. *Přesně jsi věděla, co napsat.*

Návštěva kina – matka tedy musela předpokládat, že dcera bude mít vypnutý telefon, takže Jennifer získala nejméně dvouhodinové časové okno, kdy mohla být nedostupná, aniž tím vzbudí podezření.

S kámoškama – tento pojem nebyl blíže specifikovaný, ale zdánlivě působil neškodně. Dvě dívky, jejichž jména Jennifer uvedla – Sára a Katie –, byly pravděpodobně ochotné svou kamarádku krýt, případně si i ony vypnuly telefon.

Zavolám ti – to aby se matkase Scottem posadili a jen trpně čekali na její telefonát, čímž Jennifer získala další drahocenné minuty.

Úkoly mám hotové – tímto ujištěním smetla Jennifer ze stolu nejlogičtější záminku k tomu, aby jí matka přece jen zavolala.

Terri pokládala za chytré, jak si Jennifer dokázala získat slušný časový náskok, nasměrovala matku na falešnou stopu a zatajila skutečný cíl svého plánu.

Podívala se na Mary Rigginsovou. „Volala jste jejím kamarádkám?“

Odpovědi se ujal Scott. „Samozřejmě, inspektorko. Když v místních kinech doběhly poslední filmy, obvolali jsme všechny Sáry a Katie, které nás napadly. Ačkoliv jsme si já ani Mary nevybavovali, že by se Jennifer poslední dobou zmiňovala o kamarádkách s těmito jmény. A pak jsme prošli všechna ostatní jména, která jsme od ní znali. Žádná kamarádka, které jsme zavolali, však dnes nebyla v nákupním centru a žádná si nenaplánovala schůzku s Jennifer. Vlastně ji po skončení vyučování ani neviděly.“

Terri přikývla. *Chytrá holka.*

„Myslím, že Jennifer zas tolik kamarádek nemá,“ prohlásila Mary hloubavě. „Navazování společenských styků nikdy nebyla její silná stránka – na střední škole ani předtím.“

Terri usoudila, že Mary jen opakuje něco, co jí během řady „rodinných“ diskusí nakukal Scott.

„A nemohla by být u někoho, koho neznáte?“

Matka i její přítel zavrtěli hlavou.

„Takže si nemyslíte, že má přítele, kterého před vámi tají?“

„Ne,“ odpověděl Scott. „Tyhle signály bych zachytil.“

To určitě, pomyslela si Terri. Neřekla to však nahlas a místo toho si zapsala poznámku do bloku.

Mary se trochu sebrala a snažila se odpovídat méně plačtivě. Hlas se jí však třásl a každému slovu dodával rozechvělý ráz, který dokonale vystihoval matčiny obavy. „A když mě konečně napadlo zajít do jejího pokoje, jestli tam třeba nebude jiný vzkaz nebo něco podobného, všimla jsem si, že tam není její méda. Plyšový medvídek, kterému dala jméno *pan Hnědý kožíšek*. Každou

noc s ním spí..., je to takový její hlídač. Otec jí ho věnoval krátce před smrtí a ona by se bez něj nikdy nikam nevydala.“

Příliš sentimentální, pomyslela si Terri. Vztít si toho medvěda s sebou byla chyba, Jennifer. Možná jediná, ale přesto chyba. Jinak bys měla místo šesti vydobytých hodin čtyřadvacet.

„Stalo se v několika posledních dnech něco konkrétního, co mohlo Jennifer vyprovokovat k dnešnímu útěku?“ zeptala se „Třeba nějaká velká hádka... nebo incident ve škole...“

Mary Rigginsová pouze vzlykla.

„Ne, inspektorko,“ odpověděl rychle Scott West. „Pokud hledáte nějaký vnější spouštěcí mechanismus, jímž jsme Mary nebo já mohli přimět Jennifer k tomuto chování, pak vás mohu ujistit, že žádný takový mechanismus neexistuje. Žádná hádka. Žádná ultimáta. Žádné mladické výbuchy hněvu. Nikdo ji nepoňžil. Nikdo ji nepotrestal. V několika posledních týdnech mezi námi naopak panoval až blažený klid. Už jsem si myslel – stejně jako její matka –, že se nám možná podařilo překlenout krizi a situace se uklidní.“

To proto, že plánovala útěk, pomyslela si Terri.

Byla přesvědčená, že vodopád Scottovy nabubřelé sebeobhajoby obsahuje nejméně jednu lež – a možná i víc. A věděla, že ona tuto lež dřív nebo později odhalí. Zda jí však poznání pravdy pomůže najít Jennifer, to byla úplně jiná otázka.

„Je to velmi problémová mladá dáma, inspektorko. Je nesmírně citlivá a bystrá, ale taky hluboce rozrušená a zmatená. Naléhavě jsem jí doporučil léčbu, ale zatím..., však víte, jak tvrdohlaví dokážou teenageři být.“

Terri to věděla. Pouze si nebyla jistá, zda je právě tvrdohlavost v tomto případě hlavní problém.

„Existuje podle vás nějaké konkrétní místo, kam se mohla vydat? Třeba nějaký příbuzný? Kamarádka, která se odstěhovala do jiného města? Nemluvila někdy Jennifer o tom, že se chce stát modelkou v Miami nebo herečkou v Los Angeles, případně pracovat na rybářské lodi v Louisianě? Cokoliv – bez ohledu na to, jak vám to může připadat bezvýznamné nebo nepodstatné – nám může poskytnout stopu, po které se dá jít.“

Odpoověď na tuto otázku znala Terri předem. Na stejné věci se totiž ptala i ve dvou předchozích případech, kdy Jennifer utekla z domu. Ani v jednom ze zmíněných případů se však dívka nepodařilo získat takový časový náskok jako dnes večer. Však se také tehdy moc daleko nedostala: při prvním útěku ušla snad tři kilometry, podruhé ji našli ve vedlejší městě. Tentokrát to bylo jiné.

„Ne, ne...“ odvětila Mary Rigginsová, zalomila rukama a natáhla se pro další cigaretu. Terri si všimla, že se jí v tom Scott pokusil zabránit položením dlaně na předloktí, jenže Mary jeho ruku setřásla, popadla krabičku marlborek a vzdorovitě si jednu zapálila, přestože v popelníku doutnal napůl nevykouřený jiný kus.

„Ne, inspektorko. Pokoušeli jsme se s Mary přijít na nějakého člověka nebo nějaké místo, ale nedokázali jsme vymyslet nic, co by vám mohlo být k užítku.“

Terri přikývla a zamyslela se.

„Budu potřebovat její co nejaktuálnější fotografii,“ řekla.

„Tady je,“ odpověděl Scott a podal jí snímek, který měl očividně předem připravený. Terri fotku převzala a pohlédla na ni. Usměvavá teenagerka. *Taková lež*, pomyslela si.

„A taky budu chtít její počítač,“ prohlásila.

„K čemu potřebujete její...?“ vyhrkl Scott, ale Mary Rigginsová ho přerušila.

„Leží na jejím stole. Jennifer používá notebook.“

„Z toho by mohly být problémy kvůli narušení soukromí,“ upozornil Scott. „Jak Jennifer vysvětlíme, že jsme jen tak dovolili policii, aby jí sebrala soukromé...“

Zarazil se. *Aspoň si uvědomuje, jak pitomě působí*, pomyslela si Terri. *Ale taky je možné, že má strach z něčeho závažnějšího.*

A pak zničehonic vyhrkla otázku, kterou pravděpodobně neměla položit.

„Kde je pohřbený její otec?“

Následovalo krátké ticho. Dokonce i téměř nepřetržité Maryino vzlykání v tu chvíli ustalo.

Terri viděla, jak Mary Rigginsová sbírá sílu a odhodlává se k odpovědi, jako by k tomu, co se teď chystala říct, byla zapotřebí injekce síly nebo hrdosti vpravená mezi lopatkami do míchy.

„Nahoře na severním pobřeží, kousek od Gloucesteru. Ale jak to s tím souvisí?“

„Pravděpodobně nijak,“ reagovala Terri. V duchu si však řekla: *Kdybych já byla našťvanou a depresivní teenagerkou s neutuchajícím nutkáním odejít z domova, vypravila bych se právě tam. Vždyť kdo by se nechtěl naposledy rozloučit s jediným člověkem, o kterém je přesvědčený, že ho doopravdy miloval, a teprve pak vyrazit na cestu?*

Lehce zavrtěla hlavou – byl to tak drobný pohyb, že si ho nikdo v pokoji nevšiml.

Buď jela na hřbitov, shrnula v duchu vlastní závěr, anebo do New Yorku, protože když se chce člověk vypařit, je nejlepší začít tam.

A pak ji napadlo, jestli obě místa náhodou nejsou pro zmizení ze světa úplně stejně vhodná.

5

V kanceláři v Amsterdamu...

V ložnici v Bangkoku...

V pracovně v Tokiu...

V internetové kavárně v Santiagu...

... a také na velkoplošné obrazovce upevněné na stěně ateliérového bytu v Moskvě. Místnost, ve které televize visela, byla plná hostů popíjejících z křišťálových číší vodku s ledem a pojídajících jemný kaviár, jak se dalo v takovém prostředí očekávat. Před chvílí ztlumili dunící techno a zaměřili pozornost na obrazovku, kde tiše běželo opakování fotbalového zápasu mezi Zenitem Petrohrad a Lokomotivem Moskva. Muž s velkým knírem podobným sumci vyzval zvednutím ruky hosty, aby se utišili. Tuto oslavu pořádal on a tento byt s výhledem na Gorkého park také patřil jemu. Muž měl na sobě drahý černý oblek, fialovou hedvábnou košili rozepnutou u krku a řadu zlatých šperků včetně povinných rolexek na zápěstí. V moderním světě, kde gangsteři a vážení podnikatelé často vypadali podobně, mohl být obojím – a možná i obojím současně. Vedle něj stála štíhlá žena, která byla o dobrých dvacet let mladší než on. Měla účes a nohy modelky a na dnešní oslavu si oblékla volné lesklé večerní šaty z kovových šupinek, které příliš nezakrývaly její chlapeckou postavu. Nyní pronesla nejprve rusky a pak i francouzsky a německy: „Dozvěděli jsme se, že na našem oblíbeném webovém vysílání má dnes večer začít zcela nová série. Mnohé z vás

zřejmě bude velmi zajímat.“ Odmlčela se a nenabídla hostům bližší vysvětlení, co za chvíli uvidí. Způsob, jímž se celá skupina shlukla kolem televize, uvelebila se na pohodlných gaučích nebo se posadila na židličky, naznačoval, že mnozí hosté už dobře vědí, jaký typ pořadu se právě s bliknutím probouzí k životu. Dychtivost v jejich očích dokonce naznačovala, že se celá oslava koná především kvůli záběrům, jež nyní putovaly přes světovou počítačovou síť až do tohoto apartmá.

Na obrazovce se objevila velká šipka PŘEHRÁT. Hostitel na ni najel kurzorem a klikl myší. Vzápětí se ozvala hudba – Beethovenova „Óda na radost“ v úpravě pro syntezátor – a objevila se velká fotografie velmi mladého Malcolma McDowella, jak v roli Alexe drží nůž ve filmu Stanleyho Kubricka Mechanický pomeranč. Fotka byla roztažená přes celou obrazovku. McDowell na ní měl bílou kombinézu, namalované oči, vysoké černé boty a černou buřinku, tato image se díky spolupráci mezi hercem a režisérem počátkem sedmdesátých let stala stejně slavnou jako celý film.

Starší účastníci oslavy reagovali na fotografii vlažným potleskem – pamatovali si stejnojmennou knihu, film i McDowellův herecký výkon.

Po chvíli Alexova fotografie zmizela a vystřídala ji černá obrazovka, která jako by pulzovala očekáváním. Za pár vteřin prořízlo černotu jako nůž plátno první písmeno psané temně rudou kurzívou a postupně se zleva doprava vytvořil celý nápis: Co bude dál?

Nápis zmizel a naskočil druhý titulek: Série č. 4.

A pak se konečně objevil první živý záběr, který zachycoval anonymní sklepní místnost. Obraz měl zvláštně zrnitou, téměř jednorozměrnou kvalitu, přestože dění v místnosti snímala moderní drahá kamera s vysokým rozlišením. Sklep působil šedě a bezútešně. Nebyla v něm žádná okna. Nebylo v něm nic, podle čeho by se dalo posoudit, kde se scéna odehrává. Dokonale anonymní místo. Diváci shluknutí před televizí viděli zpočátku jen starou postel s kovovým rámem. Na posteli ležela mladá žena svlečená do spodního prádla, s černou kápí přetaženou přes obličej. Ruce i nohy měla spoutané a připevněné řetězy ke kruhům, které vězely ve zdech jako ve středověkém žaláři. Nehýbala se, jen ztěžka oddechovala, takže diváci viděli, že je přinejmenším v tomto okamžiku živá. Možná byla v bezvědomí, zdrogovaná, nebo dokonce spala, ale zhruba po třiceti vteřinách sebou škubla a jeden řetěz zařinčel.

Jeden z hostů zalpal po dechu. Někdo se francouzsky zeptal: „Est-ce-que c'est vrai?“ Nikdo mu však neodpověděl, avšak tazatel si podle natažených krků a dychtivých pohledů ostatních hostů mohl sám snadno vyvodit závěr, že tohle je skutečně doopravdy.

Po chvíli další host anglicky pronesl: „Tohle je hrané. Určitě je to herečka, kterou si na tenhle webcast najali.“

Žena v lesklých šatech na muže pohlédla a zavrtěla hlavou. Její odpověď byla podbarvená slovanským přízvukem, ale neobsahovala jedinou chybičku. „To si na začátku předchozích sérií mnoho lidí myslelo taky. Ale po několika dnech si člověk uvědomí, že žádný herec na světě by nebyl ochotný tuhle roli hrát.“

Upřela pozornost zpátky k obrazovce. Postava v kápi se zachvěla a prudce otočila hlavu, jako by mimo záběr kamery do místnosti někdo vstoupil. Diváci viděli, jak se řetězy napínají.

A pak tento výjev na obrazovce zamrzl jako obraz ptáka v letu. Rozpustil se v černotu a místo něj se objevil další titulek psaný krvavě rudým písmem. Chcete vidět víc?

Po této otázce následovala výzva k provedení platby kreditní kartou s uvedením možností předplatného. Uživatel si mohl zakoupit několik minut, hodinu nebo několikahodinový blok. V nabídce byl také jeden den nebo i několikadenní interval. Nejvyšší poplatek figuroval u položky SÉRIE Č. 4 – PLNÝ PŘÍSTUP S INTERAKTIVNÍM PANELEM. Pod tímto výčtem se nacházely velké elektronické stopky, rovněž vyvedené v sytě červené barvě. Momentálně byly nastavené na hodnotu 00:00. Následovala slova: Den první. Všichni účastníci večírku viděli, jak na ciferníku náhle naskočila jedna vteřina, pak dvě vteřiny... a stopky začaly odpočítávat čas. Trochu připomínaly digitální hodiny, které měří čas tenisového utkání ve Wimbledonu nebo na U. S. Open.

Těsně pod hodinami se táhlo oznámení: Potenciální doba trvání série č. 4: jeden týden až jeden měsíc.

Z hloučku hostů kdosi rusky zakřičel: „No tak, Dimitriji! Kup celej balík..., od začátku do konce! Prachy na to máš!“ Tato výzva se setkala s nervózním smíchem a několika souhlasnými výkřiky. Muž s knírkem sumce se nejprve otočil k hostům, zeširoka rozpřáhl ruce, jako by se ptal, co má dělat, a pak se zaculil, zlehka se uklonil jako na divadle a zadal do kolonky pro kreditní kartu několik čísel. Jakmile údaje odeslal, objevila se na obrazovce výzva k zadání hesla. Muž kývl na ženu

v lesklých šatech a ukázal na klávesnici. Žena se usmála a natukala sérii písmen. Skoro to vypadalo, že do počítače zadává milostnou předtoku svého partnera. Hostitel se usmál a pokynul číšníkovi v bílém saku, jenž stál v zadní části apartmá, aby hostům doplnil číše. Blahobytní účastníci večíрку se pohroužili do fascinovaného mlčení a dychtivě čekali, až elektronický systém přijme a potvrdí platbu.

Další lidé po celém světě čekali na totéž.

Webová stránka Cobudedal.com neměla typického uživatele, ačkoliv ji pravděpodobně navštěvovalo mnohem nižší procento žen než mužů a veřejné sledování jejího obsahu na večíрку v Moskvě bylo spíše výjimkou; většina klientů přihlášených na stránku se připojovala v soukromí, kde mohla nerušeně sledovat drama odvíjející se v rámci *Série č. 4*. Webová stránka obsahovala přihlašovací systém založený na přístupové identifikaci prostřednictvím dvojnásobně a trojnásobně jištěných slepých hesel, po jejichž zadání následovala závratně rychlá posloupnost přenosů na různé webové servery ve východní Evropě a Indii. Byl to systém vytvořený se znalostí složitých elektronických procesů, který přežil ne jeden pokus policie o jeho nabourání. Protože však stránka neprosazovala žádný politický názor – přesněji řečeno nebyla oblíbená mezi teroristickými organizacemi – a otevřeně se nevěnovala dětské pornografii, omezila se policejní aktivita pouze na skromné a příležitostné pokusy o průnik. Ty se však hravě podařilo odvrátit, a neúspěch policie navíc získal stránce určitý respekt – něco, co by se dalo označit za přirozenou autoritu u internetové ulice.

Stránka Cobudedal.com se však nesnažila přilákat internetovou ulici. Na seznamu klientů figurovali lidé, kteří byli ochotní bohatě zaplatit za směsici sexuální sugestivnosti a dramatu hraničícího s kriminalitou. Prostřednictvím elektronického chatu a bleskurychlé internetové šušky se pak výzvy k předplacení služby šířily od stávajícího okruhu klientů k dalším a dalším potenciálním uživatelům.

Tvůrci stránky se nepovažovali za zločince, přestože se dopustili mnoha trestných činů. Stejně tak se neoznačovali za vrahy,

přestože v minulosti vraždili. Své aktivity by nikdy nepokládali za *zvrácené*, přestože podle mnoha lidí se jinak popsat nedaly. Chápali sami sebe jako novodobé podnikatele, kteří poskytují specializovanou, velmi vzácnou a velmi žádanou službu a kteří se silně zajímají o nejtemnější zákoutí světa i lidské duše.

Michael s Lindou se seznámili před pěti lety na jednom tajném sexuálním večítku na předměstí Chicaga. On byl lehce stydlivý, uhlazený doktorand v oboru informatika; ona pracovala v dynamické reklamní agentuře a čas od času si tajně přivydělávala v eskortní službě, aby měla z čeho platit životní výlohy. Ona měla choutky, které posouvaly hranice; on snil o věcech, jež by si nikdy v životě nedovolil uskutečnit. Ona měla slabost pro automobily BMW, povzbuzující prostředky, jako byl dextroamfetamin, a kromě toho flirtovala se závislostmi; on byl jako teenager zatčen za krádež sousedova šafajícího čokla. Policie se domnívala, že Michael psa – bišonka – prodal muži z illinoiského venkova, který dodával návnady lidem organizujícím souboje pitbulů. Za dvacet pět dolarů v hotovosti. Policie však nakonec obvinění stáhla, když se ukázalo, že důvěrný informátor, který jí Michaelovo jméno poskytl, je sám zapletený do mnohem horších zločinů, než je krádež psa. Když však poté Michael odcházel ze soudní budovy jako svobodný dospívající muž s běloskvoucím trestním rejstříkem, nejednomu policistovi blesklo hlavou, že se s ním nevidí naposledy. Prozatím se tito policisté mýlili.

Oba pocházeli z pochybného prostředí a měli za sebou problémovou a násilnou minulost, kterou však dokázali ukrývat za vnější vrstvou svých současných úspěchů. Výborný doktorand a přirozený vůdce třídy plus obchodnice na vzestupu. Oba byli intelektuálně obdařeni a schopní. Navenek působili jako dva mladí lidé, kterým se podařilo prorazit bariéru svého skromného sociálního předurčení. To však bylo jen vnější zdání a oba nezávisle na sobě věděli, že tato jejich image naprosto neodpovídá realitě, protože jejich skutečné já se ukrývá v místech, kam mají přístup pouze oni. Tohle všechno však sami o sobě i o tom druhém odhalili až mnohem později. Večer, kdy se poprvé setkali, byl totiž vyhrazený pro jiný typ vzájemného poznávání.

Pravidla sexuálních večírků byla jednoduchá. Účastník s sebou musel přivést partnera opačného pohlaví, všichni účastníci se směli oslovovat jen křestními jmény, po večírku si nesměli vyměnit telefonní čísla ani e-mailové adresy a museli slíbit, že kdyby se někdy později náhodou setkali za jiných okolností, budou se chovat tak, jako by jejich protějšek byl naprosto cizí člověk, a ne někdo, s kým mají společný drsný zážitek pornografického skupinového sexu.

Všichni s pravidly souhlasili. Ale kromě prvního z nich jim nevěnovali žádnou pozornost. První pravidlo se dodržet *muse-lo*, protože jinak by člověka nepustili dovnitř. Dům, v němž se večírek odehrával, fungoval jako dějiště milostného setkávání a večírek svým charakterem přímo nabádal k nevěře a nedodržování pravidel. A tak nikdo, kdo vstoupil do tohoto úhledného předměstského domu, si s pravidly hlavu příliš nelámal.

V domě se to jen hemžilo rozpory. Na předním trávníku ležely dva zapomenuté dětské bicykly. Police byla plná dětských knížek od doktora Seusse. V rohu kuchyně se válely krabice s ovesnými vločkami a máčeným müsli – na jejich obvyklém místě na kuchyňské lince teď totiž leželo zrcadlo s připravenými lajnami kokainu, které hostitelé nabízeli jako pozornost podniku. V televizi v obývacím pokoji běželo tvrdé porno, ačkoliv málokterý z více než třiceti hostů věnoval velkou pozornost filmové verzi toho, co tu všichni provozovali v reálu. Svršky rychle létaly dolů. Alkohol tekł proudem. Tablety extáze se podávaly jako jednohubky. Nejstarším účastníkům mohlo být něco přes padesát, ale většinu hostů tvořili třicátníci a čtyřicátníci, a když vstoupila do dveří Linda a začala si odkládat svršky *ona*, ne jeden muž uznale pohlédl jejím směrem a okamžitě začal spřádat plány, jak ji oslovit.

Michael i Linda přišli podle pokynů na večírek s někým jiným. Odešli však spolu. Michaelovou „partnerkou“ pro tento večer byla jiná studentka – doktorandka sociologie, kterou sem údajně přivedl zájem o výzkum reálného života a která z večírku uprchla krátce poté, co ji v rohu obstoupili tři nazí a notně vzrušení muži nejevící absolutně žádný zájem o její školometské dotazy, proč jsou tady, a neprojevující absolutně žádnou ochotu

poslouchat její chabé protesty, když ji zlomili v pase. Na večírku sice platilo neformální pravidlo, že nikdo nemá být *nucen* dělat něco, co nechce, avšak tento požadavek se dal vykládat několika různými způsoby.

Lindiným „partnerem“ pro tento večer byl muž, který si jí objednal přes eskortní službu, pozval ji na drahou večeři a pak jí předestřel, kde by rád strávil zbytek večera. Za účast na večírku jí byl ochoten zaplatit víc než její obvyklou taxu patnáct set dolarů. Linda souhlasila, pokud peníze dostane v hotovosti a předem – rozhodně klientovi neprozradila, že by ho na sexuální večírek nejspíš doprovodila i zadarmo. Zvědavost byla pro ni něco jako předehra. Po příjezdu na večírek se její „partner“ vypařil do vedlejší místnosti – na sobě měl jen hedvábnou černou škrabošku a v ruce držel širokou koženou plácačku. Linda zůstala v obývacím pokoji bez něj, ale o pozornost přesto neměla nouzi.

Setkání Lindy a Michaela – stejně jako všechna setkání toho večera – bylo nahodilé. Mělo podobu vizuálního kontaktu přes celou místnost – spojení pohledů v unylém oblouku jejich těl, v hedvábném tónu jejich hlasů. Stačilo jediné slovo, jediné naklonění hlavy, jediné pokrčení ramenou – jakýkoliv drobný projev citového náboje v potemnělé místnosti vyhrazené zhýralosti a orgasmům a přeplněné nahými těly mužů a žen spojených ve všech představitelných polohách a stylech – a oba jako by rázem splynuli v jeden celek. Ve chvíli, kdy se jejich pohledy zaklesly do sebe, se oba věnovali někomu jinému. Ani jeden z nich si však tuto činnost v danou chvíli *neužíval*. V místnosti plné úkonů, které by většina lidí pokládala za divoké a odvázané, se oba tak trochu nudili. Pak se ovšem spatřili a v nitru obou se rozeznělo něco hlubokého a nejspíš i děsivého. Po pravdě řečeno spolu toho večera žádný sex neměli. Pouze se při něm navzájem pozorovali a uprostřed sténání a výkřiků rozkoše vycítili u toho druhého jakousi tajuplnou osamělost. Mezi všudypřítomnými projevy tělesného chtíce navázali netělesné spojení, jehož přetlak jako by v obou téměř explodoval. Fixovali se pohledem, přestože jejich těla právě prozkoumávali úplně jiní lidé. A když si Michael mezi zpocenými těly konečně proklestil cestu na její stranu, projevil agresivitu, která ho samotného překvapila.